

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Csontos és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a **I. rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű, **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű, **III.rendű alperes neve** (címe) III. rendű, **IV.rendű alperes neve** (IV.rendű alperes címe) IV. rendű, **V.rendű alperes neve** (V.rendű alperes címe) V. rendű, **VI.rendű alperes neve** (címe) VI. rendű, **VII.rendű alperes neve** (címe) VII. rendű, **VIII.rendű alperes neve** (címe) VIII. rendű alperesek ellen - akiknek képviseletében a Partos és Noblet Ügyvédi Iroda együttműködésében a **H.**-vel jár el, míg az I.-V. rendű alperesek képviselője emellett dr. Jakab Zoltán ügyvéd- üzletrész adásvételi szerződés létrejöttének megállapítása iránt indított perében a ... Törvényszék 2016. szeptember hó 19. napján kelt .../46. számú ítélete ellen a felperes részéről 50. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I-VIII. rendű alpereseknek egyenként 1.270.000,- (egymillió-kettőszázhetvenezer) forint másodfokú perköltséget 15 napon belül.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A II-III-IV-V. rendű alperesek az I. rendű alperesi társaság üzletrészeinek tulajdonosai voltak. A II-III-IV. rendű alperesek 2013. december hó 16. napján megbízták a VII. rendű alperest - melynek egyedüli tagja a VIII. rendű alperes - az üzletrészek értékesítése céljából közvetítői tevékenységgel.

A VII. rendű alperes 2014. március hó 24. napján - dátum, aláírás nélküli - „információs memorandum” elnevezésű dokumentumot küldött **A.-nak**. A memorandum rögzítette, hogy az első körös informálódást szolgálja a cégtörténet, az üzletmenet, az üzleti modell, a tervezett tranzakció és a főbb múltbeli pénzügyek megértéséhez. Tartalmazta továbbá, hogy „a tulajdonosok fenntartják azt a jogot, hogy egy vagy több lehetséges befektetővel is tárgyaljanak egyszerre, illetve hogy szerződéses megállapodást kössenek a csoport finanszírozásával kapcsolatban a leendő partnerek előzetes tájékoztatása nélkül, továbbá, hogy a tulajdonosoknak bármikor jogukban áll, hogy megváltoztassák az üzletrész értékesítési tárgyalások menetét, vagy az erről szóló tárgyalásokat indoklás nélkül felfüggeszék”.

A. 2014. június hó 11. napján indikatív ajánlatot küldött a VII. rendű alperesnek. Az indikatív ajánlatban megerősítette a tranzakció iránti érdeklődését, és benyújtotta „nem kötelező érvényű” szándéknyilatkozatát. Közölte, hogy a vásárlás végrehajtója várhatóan egy erre a célra létrehozott projektársaság lesz, illetve készen áll arra, hogy az indikatív ajánlatban rögzített feltételek teljesülése esetén 3.450.000.000,- forint vételárat fizessen készpénzben. Fenntartotta magának az

ajánlat módosításának jogát, feltételeket támasztott a végső ajánlat megtételéhez és kijelentette, hogy a végleges tranzakciós struktúra adótanácsadó javaslatától függ. Közölte, hogy a vételárrészleteket bankhitelből, és a megvásárolandó társaságok által megtermelt cashflowból tervezi kifizetni, míg a szerződési biztosítékok részleteiről majd az adásvételi szerződés tárgyalása során kell megegyezni. Az indikatív ajánlat rögzítette, hogy az mint szándéknyilatkozat nem minősül jogilag kötelező érvényű kötelezettségvállalásnak az ajánlattevő részéről.

A. és a II. rendű alperes 2014. június hó 24. napján személyesen találkozott. 2014. június hó 27. napján a VII. rendű alperes tájékoztatta A.t, hogy a II. rendű alperes a találkozón elhangzottakat mérlegelve úgy döntött, az ajánlattal nem él, a társaság részleges megismerésére nem biztosít további lehetőséget, és olyan ajánlattevőt keres, akivel biztosítottan látja az I. rendű alperes további fejlődését, következetes szakmai jövőképét, és az alkalmazottak megfelelő motivációját.

2014. október hó 10. napján A., mint engedményező és a felperes mint engedményes között „engedményezésről és jogok átruházásáról szóló” szerződés jött létre. A. a szerződésben tájékoztatta a felperest arról, hogy a II.-V. rendű alperesekkel üzlet rész adásvételi szerződést kötött, azonban az eladók együttműködése hiányában a tulajdonos változások cégbírósági átvezetésére nem került sor. E szerződésszegő magatartással az eladók az engedményezőnek 345.000.000,- forint kárt okoztak, melyet A. a felperesre engedményezett azzal, hogy a felperesre ruhazza át az üzlet rész adásvételi szerződésekből eredő valamennyi jogosultságát, ez által a felperes jogosult az eladókkal szembeni követelések érvényesítésére, továbbá az üzlet rész adásvételi szerződés létrejöttének megállapítása iránti peres eljárás megindítására.

A II-V. rendű alperesek a 2015. február hó 18. napján kelt szerződéssel üzlet részeit a VI. rendű alperesnek eladták, a tagváltozást a cégbíróság bejegyezte.

Felperes módosított és kiterjesztett keresetében elsődlegesen a Ptk. 6:63. §-a, 6:64.§-a, 6:66.§-a, 6:69. §-a alapján annak megállapítását kérte, hogy jogelődje - A. - és a II-III-IV-V. rendű alperesek között üzlet rész adásvételi szerződés jött létre, ez által - az engedményezési és jogáttruházási szerződés alapján - üzlet részük a felperes tulajdonába kerül, a felperes a vételárat oly módon köteles megfizetni, hogy az 1. részlet (3.150.000.000,- forint) esedékességének időpontja: „a zárás napja”, a 2. részlet (150.000.000,- forint) esedékességének időpontja: a zárást követő 6. hónap vége, a 3. részlet (150.000.000,- forint) esedékességének időpontja: a zárást követő 12. hónap vége. Másodlagosan a Ptk. 6:587. §-a alapján 345.000.000,- forint és járulékai biztatási kár megfizetésére kérte kötelezni a II-V., VII., VIII. rendű alpereseket egyetemlegesen. Kérte annak megállapítását is, hogy a II-V. és VI. rendű alperesek között 2015. február hó 18. napján létrejött üzlet rész adásvételi szerződések érvénytelenek mint lehetetlen szolgáltatásra, jogszabály kijátszására irányuló, nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütköző, illetve fiktív szerződések.

Alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték arra hivatkozással, hogy a felperesi jogelőddel szerződést nem kötöttek, és neki kárt sem okoztak.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak pedig 3.500.000,- forint, az I-V. rendű alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak további 3.000.000,- forint perköltséget. Kifejtette, hogy a felperes keresetelési jogát az üzlet részek tulajdonjogára alapította, a tulajdon átruházás tényét azonban nem bizonyította, mivel a per során tett ellentétes tartalmú nyilatkozataira figyelemmel a becsatolt, eltakart dátumú, A. és a felperes közötti üzlet rész átruházási szerződést a bizonyítékok közül ki kellett rekeszteni. Megállapította, hogy az engedményezési és

jogátruházási szerződés alapján a felperes nem jogosult az üzletrész adásvételi szerződés létrejöttének megállapítása iránti kereset előterjesztésére, keresetösségi joga nincs, mert engedményezéssel, illetve jogátruházással tulajdonjog nem ruházható át. Utalt arra, hogy az engedményezés követelés átruházásra, a jogátruházás pedig azon jogok átruházására biztos lehetőséget, amelyek átruházhatóságáról külön jogszabály nem rendelkezik, a tulajdonjog átruházást viszont a Ptk. rendez. Kifejtette, hogy a jogátruházási szerződés azon rendelkezése, miszerint annak alapján a felperes jogosult pert indítani a szerződés létrejöttének megállapítása iránt érvénytelen, mert tulajdont átruházó szerződés hiányában meg nem engedett perbizománynak minősül.

Kifejtette az elsőfokú bíróság azt is, hogy felperes nem bizonyította az üzletrész átruházási szerződés létrejöttét, mivel egyrészről a memorandumot az alperesek nem írták alá, az ajánlati kötöttséget nem hozott létre, és kifejezetten tartalmazta azt, hogy a tulajdonosok a tárgyalásokat bármikor megváltoztathatják, felfüggeszthetik, másrészről A. 2014. június hó 11. napján közölt szándéknyilatkozata sem létesített ajánlati kötöttséget annak indikatív jellege miatt.

A VII-VIII. rendű alperesekkel szemben biztatási kár címén előterjesztett keresetet az elsőfokú bíróság keresetösségi jog hiánya miatt utasította el hivatkozással arra, hogy a felperes és jogelődje közötti engedményezési szerződés a VII-VIII. rendű alperesekkel szembeni követelés átruházása tárgyában rendelkezést nem tartalmaz. A felperes II-V. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét azért találta alaptalannak, mert a felperes nem állított olyan szándékos magatartást, amely az üzleti kockázatviselés kereteit meghaladja. Megállapította, hogy a II-V. és VII. rendű alperesek a szerződéskötési tárgyalások során nem tanúsítottak olyan magatartást, amely az együttműködési, tájékoztatási kötelezettség megsértése miatt deliktuális kárfelelősségüket megalapozná. Utalt arra, hogy a felperes a kár bekövetkeztét sem bizonyította, nem támasztotta alá okiratokkal aggálymentesen, hogy a jogelődje a hitelközvetítő cégnek 345.000.000,- forintot teljesített beszámítással.

A felperesnek a II-V. és VI. rendű alperesek közötti üzletrész átruházási szerződés érvénytelensége megállapítására irányuló keresetét ezért utasította el az elsőfokú bíróság, mert az volt a jogi álláspontja, hogy A. és II-V. rendű alperesek közötti szerződés létrejötte hiányában a felperes jogi érdekeltsége e körben is hiányzik.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy az engedményezési és jogátruházási szerződés tárgya a követelés engedményezése mellett a szerződéses pozíció, és az e pozícióból adódó jogok, kötelezettségek, így különösen, de nem kizárólagosan, a tulajdonjog átruházása, illetve a szerződésből eredő igény érvényesítés jogosultságának átruházása volt. Kiemelte, hogy a jogátruházással a felperesi jogelődöt megillető jogosultságok összességét megszerezte a felperes, a szerződéses pozíció átruházásával a felperes, mint tulajdonjog várományosa előtt megnyílt a lehetőség arra, hogy a szerződés létrejötte iránti pert megindítsa. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felperesi jogelőd és a II-V. rendű alperesek között az üzletrész átruházási szerződés létrejött. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság e körben elmulasztotta a tényállás felderítését, és indokolatlanul mellőzte a felperes által indítványozott tanúbizonyítást, mivel a felajánlott bizonyítás alkalmas lett volna annak alátámasztására, hogy az adásvételi szerződés megkötését követően a II-VIII. rendű alperesek mindent megtettek annak érdekében, hogy a felperes engedményezéssel szerzett jogainak érvényesítését kijátsszák, ellehetetlenítsék. Kiemelte, hogy a biztatási kár körében az elsőfokú bíróság tévesen várta el a rosszhiszeműség bizonyítását a

felperestől. Utalt arra, hogy alperesek a tárgyalási sorozat során mindvégig a cégcsoport megvásárlására biztatták felperesi jogelődöt, mely magatartásban a szándékosság kétséget kizáróan megállapítható, így felperesi jogelőd alappal bízott az eladási szándékban, az ügyletkötés létrejöttében. Hivatkozott arra, hogy az alperesek rosszhiszeműsége a szerződéses tárgyalások előbb ésszerű indokok nélküli megszakításában, majd a tárgyalások ismételt felvétele, majd a szerződéskötését követően a létrejött szerződés jogkövetkezményeinek ésszerű indokok nélküli önkényes megtagadásában lelhető fel, mely magatartás viszont a kár megtérítésére a Ptk.-ban rögzített rendelkezések és a kialakult bírói gyakorlat alapján alapul szolgálhat. Kiemelte, hogy a kár bekövetkeztét a hitelközvetítő cég ügyvezetőjének tanúvallomásával, okiratokkal (hitelközvetítési megállapodás, hitelintézeti igazolás) igazolta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 163. § (1) bekezdése, 206. § (1) és (2) bekezdése, a Ptk.6:202. §-a és a 6:587. § megsértésével járt el.

Az alperesek érdemi ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és a helyesen megállapított tényállásból helyes jogkövetkeztetést vont le, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Egyetért a másodfokú bíróság azzal, hogy az engedményezési és jogátruházási szerződés alapján a felperes nem kérheti annak megállapítását, hogy a II-V. rendű alperesek, illetve A. között az üzletész átruházási szerződés létrejött. A Ptk. 6:202.§-a egyértelművé teszi: a jogok - törvény eltérő rendelkezése hiányában - forgalomképesek, és átruházásuk a követelésekhez hasonlóan, azaz az engedményezésre vonatkozó szabályok szerint történik. E szabályból adódóan valamennyi jog forgalomképes, amelynek forgalomképességét törvény nem zárja ki, vagy amelynek forgalomképtelensége a jog természetéből egyértelműen nem következik. A jog sokféleségére tekintettel a Ptk. értelemszerűen nem tudja meghatározni, hogy mely jogok nem fogalomképesek, ezt esetről esetre kell megállapítani. A vizsgálat során kiinduló pontként az a jogalkotói szándék szolgál, hogy a Ptk. a lehető legszélesebb körben meg kívánja teremteni a jogok forgalomképességét, ezért azt szükséges vizsgálni, hogy az adott jognak van-e olyan sajátossága, amely egyértelműen kizárja az átruházhatóságot (Kommentár a Polgári Törvénykönyvhöz Gárdos Péter, Vékás Lajos <www.ujjogtar.hu>).

A Ptk.1:1. §-a szerint a törvény a személyek alapvető vagyoni és személyi viszonyait szabályozza. A vagyoni viszonyok tekintetében pedig a Ptk. új fogalomként definiálja a vagyontárgy fogalmát. A 8:1. § 5.pontja értelmében vagyontárgy: a dolog, a jog, a követelés. Az e rendelkezéshez fűzött Kommentár szerint a Ptk. rendelkezése egyértelművé teszi, hogy a vagyontárgy fogalmába a szerződési pozíció nem tartozik bele, így nem minősül átruházható jognak sem. A Ptk. 1:1. § és 8:1. § 5. pontja együttes értelmezéséből az következik, hogy a jogátruházási szerződés tárgya vagyoni viszonyból eredő, vagyoni értékkel bíró jog lehet. A valamely jogviszonyból eredő jogvita elbírálása iránti jog a jogvitában érdekelt fél személyéhez kötött, természeténél fogva önálló vagyoni értékkel nem bíró jog, ezért jogátruházási szerződéssel nem ruházható át. A Pp.3.§ (1) bekezdése alapján a bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el, ilyen kérelmet - ha törvény eltérően nem rendelkezik - csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő. A Pp.3.§ (1) bekezdése a polgári perjog egyik fontos tételét, a kérelemre történő eljárást rögzíti. A feleket megillető rendelkezési jog azt jelenti, hogy a fél anyagi és eljárási jogaival szabadon rendelkezik, így mindenkinek szabadságában áll anyagi jogainak eljárási érvényesítése, a bíróság igénybevételére, peres vagy nemperes eljárás kezdeményezésére, a jogvitában érdekelt félnek

alkotmányos joga van arra, hogy ügyét bíróság elé vigye. Az önrendelkezési jog fontos tartalmi eleme egyebek között az egyén joga arra, hogy az igény állapotába került alanyi jogait a különböző állami szervek, így a bíróság előtt is érvényesítse. A vitában érdekelt fél általában saját jogán indít keresetet, mert az érvényesített jognak ő a jogosultja. A perindítási jog, keresetőségi jog igényérvényesítési jogosultság, amely azt határozza meg, hogy a perbeli alanyi jog a konkrét felperest az adott tényállás alapján konkrét alperessel szemben megilleti-e, avagy sem. A keresetőségi jog nem vagyoni értékkel bíró jog, a perindítással a vitában érdekelt fél a saját jogát érvényesítheti, ezért fogalmilag ennek a jognak az átruházása kizárt. A perindítás jogának átruházása ellentétes lenne a Polgári Perrendtartás rendszerével, e jog átruházásának megengedése a vitában érdekelt fél fogalmát annullálná.

A fentiekből az is következik, hogy jogot a felperes csak saját javára érvényesíthet, más javára sem marasztalást, sem megállapítást nem kérhet, ezért a felperes abban az esetben sem kérheti A. és az alperesek közti szerződés létrejöttének megállapítását, ha maga is kötött ugyanazon üzletrészre A.ral szerződést. Mellőzi ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletéből annak megállapítását, hogy a felperes és A. között tulajdonjog átruházási szerződés nem jött létre, és mellőzi a felperes által becsatolt, kitakart dátumú, felperes és jogelődje közötti üzletrész átruházási szerződés bizonyítékok köréből történő kirekesztését (elsőfokú bíróság ítélete 6. oldal 2. bekezdés), és az ezzel kapcsolatos indokokat, nincs ugyanis a perbeli jogvita elbírálása szempontjából jelentősége annak, hogy a felperes kötött-e üzletrész adásvételi szerződést.

Felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy jogelődje - A. - és a II-V. rendű alperesek között üzletrész adásvételi szerződés jött létre, és ezáltal az engedményezés és jogátruházás folytán az üzletrészek a tulajdonába kerültek. Ezzel a felperes maga is elismerte, hogy A. nem rendelkezik a felperes által állítottan megszerzett üzletrészek tulajdonjogának átszállását igazoló - a Ptk. 3:168.§ (1) bekezdése szerinti - írásbeli adásvételi szerződéssel, így nem tudja biztosítani a felperesnek azt, hogy a vele kötött adásvételi szerződés alapján a megszerzett, társasági vagyონrészt megtestesítő üzletrészekhez kapcsolódó tagsági jogokat - az átruházás társasággal szembeni Ptk.168.§ (2) bekezdésének megfelelő hatályossá tételével - gyakorolja. A kért ítéleti megállapítással a felperes A. jogszerzéséhez szükséges ítéleti rendelkezést, azaz tartalmában A. javára szóló rendelkezést kért. A keresetek mindhárom típusára (megállapítási, marasztalási, jogalakítási) jellemző az, hogy a felperes a maga javára kérhet megállapítást, marasztalást vagy jogalakítást, kívülálló, harmadik személy javára keresetet nem terjeszthet elő, és a bíróság döntése sem terjedhet ki perben nem álló személyre, perben nem álló személyt megillető jogok létrejöttére, fennállására. Felperes keresetőségi jogát ezért az üzletrész átruházási szerződés sem alapozza meg, a felperes nem kérheti A. és az alperesek közötti jogviszony létrehozását.

A fentiekből következik az is, hogy a felperes nem indíthat pert - az elsőfokú bíróság által hivatkozott jogi érdekeltség hiányában - a további jogszerző VI. rendű alperessel szemben sem, e megállapítás ugyanis a felperes jogaira, kötelezettségeire semmiféle kihatással nem volna. A felperes e megállapítás esetén sem érvényesíthetne jogot az alperesekkel szemben saját tulajdonszerzését állítva, saját tulajdonjogát ugyanis nem az alperesektől származtatja, ezért velük szemben saját tulajdonjogának megállapítása iránt sem terjeszthet elő keresetet. A felperes elsődleges keresetét ezért - a kiegészített indokokkal - el kellett utasítani. A felperesnek saját üzletrész adásvételi szerződése alapján arra van jogi lehetősége, hogy A.ral szemben a Ptk.6:175.§ szerint jogszavatossági igénytel lépjen fel, arra azonban nincs, hogy az alperesekkel szemben akár A., akár a saját nevében fellépjen.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a biztatási kár címén előterjesztett keresetet a VII-VIII. rendű alperesekkel szemben keresetösségi jog hiánya, a II-V. rendű alperesekkel szemben jogalap hiányában kellett elutasítani. A polgári jog szabályai abból indulnak ki, hogy a jogalanyoknak saját magatartásuk következményeit maguknak kell viselniük. Még azokban az esetekben is ebből az elvből kell kiindulni, ha más személy - nem jogellenes - befolyására történik a magatartás. Különösen érvényt kell szerezni ennek az elvnek a szokásos üzleti kockázat viselése körében (Kommentár a Polgári Törvénykönyvhöz Gárdos Péter, Vékás Lajos). A biztatási kár megtérítésének több együttesen fennálló feltétele van, amelyek a következők: az előidéző magatartás szándékossága, a károsodott személy konkrét tevékenysége, a károsodott személy jóhiszeműsége, alapos ok, a károsodás bekövetkezése, az önhiba hiánya, okozati összefüggés. A feltételek között felsorolt önhiba hiánya azt jelenti, hogy csak az a fél tarthat igényt az utaló magatartással okozott kár megtérítésére, akit önhibáján kívül ér a károsodás. Az ilyen kár keletkezésében a károsult közrehatása fogalmilag kizárt (BH1989/69. szám alatt közzétett eseti döntés), így már a részbeni károsult önhiba esetén is alaptalan biztosítási kár megtérítése iránti igény.

A perbeli esetben az információs memorandum, valamint a dokumentumhoz mellékelt e-mail egyértelműen kifejezésre juttatta, hogy az okirat az informálódást szolgálja, nem ajánlat, nem teremt ajánlati kötöttséget, a tárgyalások bármikor felfüggeszthetők. Hogy ezt a felperesi jogelőd maga is így értelmezte, bizonyítja a 2014. június hó 11. napján kelt indikatív ajánlata, melyben maga is rögzítette, a szándéknyilatkozat nem kötelező érvényű kötelezettségvállalás. Ilyen körülmények között, ha a felperes a szerződésben bízva hitelközvetítőhöz fordult, és e döntése hibás volt, mert kárt eredményezett, a kár saját döntése hibájából, azaz olyan önhibából ered, amely kizárja a biztatási kár megtérítését. Saját gazdasági tevékenysége kockázatát mindegyik fél maga viseli, az üzleti kockázattal járó hátrány a másik félre nem hárítható át (EBD2013.P.12.).

A felperes fellebbezése alaptalan volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes viseli a másodfokú eljárásban felmerült költségeit és köteles megtéríteni az alperesek másodfokú eljárás során felmerült költségeit. A pertárgy értéke (3.450.000.000,- forint) alapján a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés c) pontja szerint megállapítható ügyvédi munkadíjat (36.700.000,- forint) a másodfokú bíróság a 3. § (6) bekezdése értelmében mérsékelte. A másodfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységgel - fellebbezési ellenkérelem előterjesztése és a tárgyaláson való részvétel - arányban álló munkadíj alperesenként 1.000.000,- forint +ÁFA.

P é c s, 2016. december 14.

Dr. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. előadó bíró, Dr. Berki Csilla s.k. bíró